

การกำหนดเหตุการณ์สำหรับคนพิการ ในความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน เสรีภาพ และเพศ¹

เมธาสิทธิ์ หวังดี²

จากสถานการณ์คนพิการในปัจจุบันนั้น มีการกระทำความผิดอาญาต่อคนพิการเป็นจำนวนมาก เนื่องด้วยสภาพจิตใจที่พิการหรือจิตใจ อ่อนแอไม่สามารถป้องกันสิทธิของตนเองจนเกิดเป็นบุคคลทั่วไป ทำให้คนพิการตกเป็นเหยื่อทางอาชญากรรมได้ง่ายกว่าบุคคลปกติธรรมดาทั่วไป ส่งผลให้เกิดการกระทำความผิดต่อคนพิการอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ยกตัวอย่าง จากกรณีกลุ่มวัยรุ่นนักร้องทำร้ายร่างกายนายอัม (นามสมมติ) ซึ่งพิการขาซ้าย โดยที่นางอัมวิงหนีไม่ทัน จึงถูกกลุ่มคนร้ายรวมตัวกันได้รับบาดเจ็บสาหัสและเสียชีวิตลงในที่สุด หรือ กรณีนายอัมดี ได้แอบสะกดรอยติดตาม นางสาวจันทร์ (นามสมมติ) ซึ่งเป็นผู้พิการทางสติปัญญา ขณะเดินกลับบ้านพักหลังจากไปบ้านเพื่อน โดยใช้เส้นทางลัดเดินตัดผ่านสวนผลไม้ในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ซึ่งเป็นทางเปลี่ยวและไม่มีผู้คน นายอัมดี สบโอกาสเข้าใช้กำลังบังคับ ชูเชื้อม้วนขึ้นจนสำเร็จความใคร่ เป็นต้น และ ข้อมูลจากกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการและกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปีพุทธศักราช 2564 ระบุนับจำนวนคนพิการที่ได้รับการออกบัตรประจำตัวคนพิการมี จำนวน 2,092,595 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21 ของประชากรทั้งประเทศ ซึ่งสถิติการกระทำความผิดต่อคนพิการ ส่วนใหญ่มักถูกกระทำความผิดด้วยความรุนแรง รองรับความเครียด อารมณ์ ตั้งแต่การทำร้ายร่างกาย ช่มชืด โดยเป็นการกระทำที่ส่งผลต่อความเป็นอยู่ สวัสดิภาพของคนพิการ ซึ่งมีคดีเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรมเท่าที่ควร โดยที่สภาพทางกายภาพของบุคคลพิการนั้น ไม่เอื้ออำนวยต่อการต่อสู้คดีอย่างถึงที่สุด อีกทั้ง การให้ข้อเท็จจริงในคดีไม่อาจกระทำได้อย่างบุคคลธรรมดาทั่วไปเนื่องด้วยปัจจัยทางด้านกายภาพ ในบางคดีกลับถูกเพิกเฉยและไม่ได้ให้ความสำคัญเป็นธรรมแก่บุคคลพิการอย่างเต็มที่ กลายเป็นว่ากฎหมายไม่สามารถอำนวยความเป็นธรรมให้แก่บุคคลพิการที่มีลักษณะเป็นบุคคลเปราะบางได้ อันที่มาของปัญหาในระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญา จากการศึกษาในประมวลกฎหมายอาญาที่บังคับใช้ในปัจจุบัน นั้น ยังคงมีปัญหาในเรื่องของการกำหนดเหตุการณ์สำหรับการกระทำความผิดต่อคนพิการ อีกทั้ง มีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดเหตุการณ์สำหรับการกระทำความผิดต่อคนพิการในฐานต่าง ๆ โดยมี 3 ประเด็นปัญหา ดังต่อไปนี้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง การกำหนดเหตุการณ์สำหรับคนพิการในความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน เสรีภาพ และเพศ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จุฑาพร วงศ์ทองสรรค์ และ คณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์รัล เล็งวิทยา และ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนนิผล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปัญหาประการที่หนึ่ง ปัญหาในเรื่องเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องกำหนดเหตุการณ์สำหรับการกระทำความผิดต่อคนพิการ จากหลักการที่วางไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2560 ได้กำหนดสาระสำคัญในมาตรา 27 ว่า บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายที่เท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สถานภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้ อีกทั้งมาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือ เพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือ ผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม อีกทั้ง ในมาตรา 71 วรรคสาม ยังกำหนดสาระสำคัญในเรื่องของการคุ้มครองบุคคลกลุ่มเปราะบางว่า รัฐพึงให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาสให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ และคุ้มครองป้องกันมิให้บุคคลดังกล่าวถูกใช้ความรุนแรงหรือปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม รวมตลอดทั้งให้การบำบัด ฟื้นฟูและเยียวยาผู้ถูกกระทำการดังกล่าว ซึ่งจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยนั้น ได้วางหลักการสำคัญในเรื่องของการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของคนพิการ ในลักษณะที่เป็นการให้ความช่วยเหลือ ให้ความสะดวกแก่คนพิการ ไม่ให้คนพิการถูกกระทำใด ๆ อันเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ กระทำด้วยความรุนแรงต่าง ๆ ตลอดจนกำหนดมาตรการที่เป็นการปฏิบัติต่อบุคคลที่มีความพิการด้วยความเป็นธรรม ปราศจากการเลือกปฏิบัติ อันเป็นกฎหมายที่กำหนดหลักการกว้าง ๆ อันเป็นต้นแบบให้มีการตรากฎหมายภายใต้รัฐธรรมนูญให้มีลักษณะสอดคล้องกับหลักการสำคัญดังกล่าว เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพของคนพิการ ซึ่งในประมวลกฎหมายอาญามีได้มีการกำหนดให้การกระทำความผิดต่อคนพิการให้เป็นเหตุการณ์ หรือ เป็นการกระทำที่จะต้องได้รับโทษหนักขึ้นแต่อย่างใดในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ทรัพย์สิน โดยในกระบวนการยุติธรรมนั้น หากมีการกระทำความผิดต่อบุคคลที่มีความพิการ ก็จะมีลักษณะที่ให้ผู้ลยพินิจของศาลในการบังคับโทษที่หนักขึ้นเท่านั้น แต่มิได้มีการกำหนดหลักการในเรื่องเหตุการณ์สำหรับคนพิการในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ทรัพย์สินให้มีความชัดเจนเป็นกฎหมายในประมวลกฎหมายอาญา ยกตัวอย่าง ในมาตรา 289 ประมวลกฎหมายอาญา ที่เป็นการกำหนดความผิดที่เป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงตามมาตรา 62 วรรคท้าย จำนวน 7 อนุมาตรา เช่น (1) การฆ่าบุพการี (4) การฆ่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อน (5) การฆ่าโดยทรมาณหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย เป็นต้น แต่ในเรื่องของคนพิการ นั้น ไม่ได้มีการบัญญัติเป็นเหตุการณ์ตามมาตราดังกล่าว หรือ ในเรื่องความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ก็ไม่มีการกำหนดเหตุการณ์สำหรับการกระทำความผิดต่อคนพิการแต่อย่างใด ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงสภาพความบกพร่องของร่างกาย จิตใจ สติปัญญาแล้ว นั้น ก็เป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญว่า คนพิการนั้น ควรที่จะได้รับการคุ้มครองจากการกระทำความผิดทางอาญามากกว่าบุคคลทั่วไปหรือไม่ ในบริบทที่บุคคลพิการถือเป็นบุคคลในกลุ่มเปราะบาง อันควรค่าแก่การได้รับการปกป้องคุ้มครองมากกว่าบุคคลทั่วไป ประกอบกับ เมื่อพิจารณาถึงความชั่วร้าย

ในจิตใจของผู้กระทำ เจตนาของผู้กระทำความคิดที่กระทำต่อคนพิการแล้ว นั้น การกำหนดเหตุการณ์จึงมีความสำคัญอย่างมาก อีกทั้งการกำหนดเหตุการณ์ยังมีความสัมพันธ์ต่อการลงโทษ เมื่อพิจารณาวัตถุประสงค์ของการลงโทษ เช่น แนวคิดในเรื่องการยับยั้งอาชญากรรมและ แนวคิดในเรื่องของการตอบสนองต่อผู้กระทำผิดหรือการแก้แค้นทดแทน และทฤษฎีในการลงโทษตามบทบัญญัติทางอาญาที่มีความเหมาะสมและได้สัดส่วน การกำหนดเหตุการณ์สำหรับคนพิการ จะเป็นทางแก้และหนทางที่จะเป็นการลดอาชญากรรมที่จะเกิดกับคนพิการ ได้อย่างเห็นผลและเกิดความยั่งยืน และที่สำคัญเมื่อพิจารณาถึงกฎหมายต่างประเทศ เช่น ประเทศฝรั่งเศส มีการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายหรือจิตใจหรือคนพิการให้ได้รับโทษหนักขึ้นในกรณีฆ่าหรือทำร้ายคนพิการ อันเป็นการกำหนดเหตุการณ์ หรือ การลักทรัพย์คนพิการก็จะได้รับโทษหนักขึ้น เป็นต้น จากที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดนั้น เห็นสมควรกำหนดเหตุการณ์สำหรับการกระทำความผิดต่อคนพิการในความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย เสรีภาพ และทรัพย์สิน

ปัญหาประการที่สอง ในปัจจุบันไม่มีการกำหนดนิยามของคำว่า “คนพิการ” ไว้ในประมวลกฎหมายอาญาอย่างชัดเจนและเหมาะสมอันเป็นการคุ้มครองผู้พิการจากการกระทำความผิดทางอาญา กล่าวคือ ในส่วนของนิยามของคำว่า คนพิการนั้น ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ของประเทศไทยได้ให้นิยาม ใน มาตรา 4 นั้น กำหนดว่า คนพิการ หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศกำหนด เห็นได้ว่าในพระราชบัญญัตินี้มีเป้าประสงค์เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพ ความเป็นอยู่ของคนพิการอันมีลักษณะเป็นการอำนวยความสะดวกให้บุคคลพิการสามารถดำรงชีวิตได้เช่นคนปกติทั่วไป รวมถึงจัดตั้งหน่วยงานต่าง ๆ ที่เข้ามามีส่วนร่วมในการคุ้มครองสวัสดิภาพและช่วยเหลือคนพิการ แต่เมื่อพิจารณาในแง่ของกฎหมายอาญานั้น ไม่มีการกำหนดนิยามของคำว่าคนพิการที่มีความสอดคล้องกับการบังคับใช้กฎหมายอาญาในบริบทที่คุ้มครองคนพิการจากการกระทำความผิดทางอาญาอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม แม้ในความผิดเกี่ยวกับเพศจะมีการตรากฎหมายเพื่อคุ้มครองบุคคลกลุ่มเปราะบางไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 285/2 ซึ่งบัญญัติว่า ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 หรือมาตรา 279 เป็นการกระทำแก่บุคคลซึ่งไม่สามารถปกป้องตนเองอันเนื่องมาจากเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน คนป่วยเจ็บ คนชรา สตรีมีครรภ์ หรือผู้ซึ่งอยู่ในภาวะไม่สามารถรู้ผิดชอบ ผู้กระทำ

ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ หนึ่งในสาม ซึ่งจากมาตรา 285/2 นั้น ในส่วนของนิยาม และลักษณะของคนพิการที่กำหนดในมาตราดังกล่าวก็ยังคงไม่ชัดเจนครบถ้วน กล่าวคือ ความเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง ไร้จิต หรือจิตฟั่นเฟือน จะต้องเป็นความผิดปกติถึงขั้นใด เพียงใด และสภาพขณะถูกกระทำความผิดจะต้องปรากฏชัดเจนหรือไม่ อย่างไร จึงจะเข้านิยามของคำว่าคนพิการที่จะได้รับการคุ้มครองและเข้าลักษณะเป็นคนพิการ โดยแท้จริงอันควรได้รับการคุ้มครองตามประมวลกฎหมายอาญา กล่าวคือนิยามที่กำหนดในบทบัญญัติมาตราดังกล่าวยังมีปัญหาในด้านของการตีความกฎหมายตามตัวอักษรอยู่ ซึ่งกฎหมายอาญานั้นเป็นกฎหมายที่ต้องมีความชัดเจน แน่นนอน และมีการพิจารณาลงโทษผู้กระทำความผิดโดยมีหลักในเรื่องการตีความตามตัวอักษร ฉะนั้นกฎหมายที่ดีและมีประสิทธิภาพจะต้องมีความชัดเจน ปราศจากความคลุมเครือ เพราะการที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดในลักษณะเป็นการเพิ่มโทษเนื่องจากเหตุการณ์ที่ได้ ผู้กระทำจะต้องรู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดนั้น อันจะส่งผลให้สามารถปรับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถคุ้มครองบุคคลพิการและยับยั้งมิให้เกิดการกระทำความผิดทางอาญาต่อคนพิการได้

ดังนั้น การกำหนดนิยามของคำว่าคนพิการให้มีความชัดเจนย่อมมีความสำคัญต่อการคุ้มครองคนพิการให้ได้รับความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ทรัพย์สินและเพศ ตลอดจนการกำหนดนิยามของคำว่า คนพิการให้มีความชัดเจนนั้น มีประโยชน์ต่อการปรับใช้ในการลงโทษผู้กระทำความผิดภายใต้บริบทของกฎหมายอาญา ซึ่งจากการศึกษาเห็นควรให้มีการนิยามคำว่าคนพิการโดยพิจารณาเงื่อนไขและสาระสำคัญ ให้มีองค์ประกอบด้วยกันสามประการ กล่าวคือ ประการที่หนึ่ง บุคคลพิการจะต้องเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายหรือจิตใจถึงขนาดไม่สามารถป้องกันตนเองจากอันตรายได้ ประการที่สอง ความบกพร่องทางด้านร่างกายหรือจิตใจดังกล่าวจะต้องเป็นความบกพร่องอันเกิดมีขึ้นโดยถาวร มิใช่เป็นความบกพร่องทางด้านร่างกายหรือจิตใจเพียงชั่วคราว และ ประการที่สาม ความบกพร่องทางด้านร่างกายและจิตใจจะต้องมีความชัดเจนในขณะที่เกิดการกระทำความผิดอันผู้กระทำความผิดรู้หรือควรได้รู้ถึงความบกพร่องนั้น ซึ่งเห็นได้ชัดเจนว่าหากมีการนิยามคำว่า คนพิการโดยประกอบด้วยองค์ประกอบ เงื่อนไข สามประการดังกล่าว จะยังผลเป็นการคุ้มครองคนพิการให้ได้รับความคุ้มครองภายใต้บริบทกฎหมายอาญา และ เป็นประโยชน์ต่อการตีความคำว่าคนพิการอันส่งผลดีต่อระบบกระบวนการยุติธรรมในแง่ของการปรับใช้กฎหมายอาญาอีกด้วย

ปัญหาประการที่สาม ประเด็นในเรื่องของการกำหนดเหตุการณ์ที่จะเป็นการเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดในแต่ละฐานความผิดในประมวลกฎหมายอาญาที่ให้ความชัดเจนและเหมาะสม เพื่อเป็นการปรับใช้กับกรณีกระทำความผิดต่อคนพิการในแต่ละฐานความผิด การกำหนดเหตุการณ์ในแต่ละฐานความผิดจะต้องพิจารณาในเรื่องของบทบัญญัติที่มีอยู่ และ บทบัญญัติที่มีการบังคับใช้ในต่างประเทศประกอบ โดยพิจารณาถึงเหตุการณ์ในความผิดต่อชีวิต ในมาตรา 289 เหตุการณ์ในความผิดต่อร่างกายใน

มาตรา 296 เหตุการณ์จรรยาในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ในมาตรา 335 เหตุการณ์จรรยาในความผิดเกี่ยวกับเพศในมาตรา 285/2 เหตุการณ์จรรยาสำหรับความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ โดยเป้าประสงค์ในการยับยั้ง ป้องปรามไม่ให้เกิดการกระทำความผิดทางอาญาต่อคนพิการ กล่าวคือกำหนดบทลงโทษให้มีความเหมาะสมและได้สัดส่วนในความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย เสรีภาพ ทรัพย์สิน และเพศ ที่กระทำต่อคนพิการที่ควรจะได้รับคุ้มครองตามกฎหมายอาญา ซึ่งในการกำหนดเหตุการณ์จรรยาในแต่ละฐานความผิดนั้น ย่อมแตกต่างกันไปตามบริบทและความเหมาะสมของฐานความผิดในแต่ละมาตราในประมวลกฎหมายอาญา

จากการศึกษาปัญหาในเรื่องของการกำหนดเหตุการณ์จรรยาสำหรับคนพิการในการคุ้มครองสิทธิของคนพิการให้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอาญา โดยพิจารณาจากหลักการ ทฤษฎี กฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายต่างประเทศ ประกอบกับการพิจารณาถึงบริบทในกฎหมายอาญาของประเทศไทย มีข้อเสนอแนะให้มีการบัญญัติกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องดังกล่าว เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เห็นควรให้มีการกำหนดนิยามของคำว่า คนพิการ ในประมวลกฎหมายอาญา โดยมีกรเพิ่มเป็น มาตรา 1 (19) ดังนี้ “ มาตรา 1 (19) คนพิการ คือ บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจอย่างถาวร ซึ่งไม่สามารถป้องกันตนเองจากอันตรายได้ และความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจนั้นจะต้องปรากฏชัดเจนในขณะที่มีการกระทำความผิดอันผู้กระทำความผิดรู้หรือควรได้รู้ถึงความบกพร่องดังกล่าว นั้น

2. เห็นควรเพิ่มความผิดเหตุการณ์จรรยาในความผิดต่อชีวิตและร่างกายของคนพิการ ดังนี้

2.1 ในหมวดความผิดต่อชีวิต เห็นควรให้มีการบัญญัติเพิ่มเป็นอีกมาตราหนึ่ง คือ “มาตรา 289 (8) ผู้ใดฆ่าคนพิการ ต้องระวางโทษประหารชีวิต”

2.2 ในหมวดความผิดต่อร่างกาย ก็จะมีการปรับใช้มาตรา 289 (8) เป็นเหตุการณ์จรรยาสำหรับคนพิการ ประกอบในเรื่องของการทำร้ายร่างกายคนพิการที่เข้าลักษณะเหตุการณ์จรรยาตามมาตรา 290 296 และ 298

3. เห็นควรเพิ่มความผิดเหตุการณ์จรรยาในความผิดต่อทรัพย์ของคนพิการ โดยเห็นควรให้เพิ่มเป็นอีกมาตราหนึ่งคือ มาตรา 341/1 ดังนี้ “ มาตรา 341/1 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 334 มาตรา 336 มาตรา 337 มาตรา 339 มาตรา 340 มาตรา 341 เป็นการกระทำความผิดต่อทรัพย์ของคนพิการ ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ สองในสาม” ทั้งนี้ เหตุที่ไม่กำหนดความผิดเป็นมาตรา 335 (13) เนื่องจากการคุ้มครองคนพิการในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์จะคุ้มครองในความผิดฐานกร โขกทรัพย์ตามมาตรา 337 และความผิดฐานฉ้อโกง ตามมาตรา 341 ด้วย

4. เห็นควรเพิ่มความผิดเหตุการณ์จรรยาในความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพที่ผู้กระทำได้กระทำต่อคนพิการ โดยเห็นควรให้เพิ่มเติมข้อความในมาตรา 316/1 ดังนี้ “ มาตรา 316/1 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 309 มาตรา 310 มาตรา 310 ทวิ มาตรา 312 หรือมาตรา 313 เป็นการกระทำแก่คนพิการ ผู้กระทำต้อง

ระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ สองในสาม ” โดยมีการปรับใช้นิยามตามมาตรา 1 (19) คำว่า
 คนพิการ ประกอบในการพิจารณาโทษผู้กระทำความผิด

5.เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมความผิดเหตุจูงใจในความผิดเกี่ยวกับเพศที่ผู้กระทำได้กระทำต่อ
 คนพิการ โดยเห็นควรให้แก้ไขเพิ่มเติมข้อความในมาตรา 285/2 ดังนี้ “ มาตรา 285/2 ถ้าการกระทำความผิด
 ตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตริ มาตรา 278 หรือมาตรา 279 เป็นการกระทำแก่คน
 พิกัด คนป่วยเจ็บ คนชรา สตรีมีครรภ์ หรือผู้ซึ่งอยู่ในภาวะไม่สามารถรู้ผิดชอบ ผู้กระทำต้องระวางโทษ
 หนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ หนึ่งในสาม ” โดยมีการปรับใช้นิยามตามมาตรา 1 (19) คำว่าคนพิการ
 ประกอบในการพิจารณาโทษผู้กระทำความผิด

เอกสารอ้างอิง

สทรวง กิติ ศุภการ. **หลักและคำพิพากษา**. กรุงเทพมหานคร, สำนักพิมพ์ศูนย์ สรรเสริญ, 2563.

อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ. **ทฤษฎีอาญา ทฤษฎีโทษ และกระบวนการขึ้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร, สำนักพิมพ์
 วิญญูชน, 2562.

สิริมา ศรีสรณ์ “เหตุจูงใจสำหรับผู้กระทำความผิดต่อคนพิการที่ไม่อาจป้องกันตนเองได้เยี่ยงบุคคลทั่วไป”
 วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.